

Ringen genezen

“Om te genezen: draag drie inktvisringen rond je vinger,” sprak de dokter vanachter het luikje in de muur.

“Ik kan u niet zien, dokter,” merkte de patiënt op.

“Geen probleem,” antwoordde de dokter, “dan krijgt u van mij tevens een verwijzing voor de oogarts.”

“En ik lust geen inktvisringen,” voegde de patiënt toe.

“Dat is inderdaad een vervelende bijwerking van deze therapie,” beaamde de dokter, “maar dat hoeft evenmin een probleem te zijn. U draagt de ringen onder een plastic zak, desnoods onder een condoom. Het maakt een condoom toch niet uit wat er in zit. Dan zal ik persoonlijk als laatste van mijn dagelijkse visites u de ringen van de vinger happen.”

“Ik wil u niet elke dag over de vloer,” bepaalde de patiënt, “het is zo al erg genoeg.”

“Daar is aan gedacht,” verklaarde de dokter monter, “u rolt aan het einde van de middag de ringen af in het condoom, u knoopt het dicht en gooit het ver van u af. Mijn hond zal buiten uw zicht het geheel apporteren.”

“En als die hond het pakketje nu inslikt?” opperde de patiënt.

“Gebeurt dagelijks,” stelde de dokter gerust, “geeft niets, wij gunnen de natuur de tijd en voilà, hij is al lang weer een keer bij u geweest, eer de eerste apport bij mij in de spoelkeuken komt.”

“Wel wat omslachtig,” meende de patiënt, “zo ziek zal ik vast niet zijn. Moet ik de kuur afmaken? En wat kan mijn vrouw doen?”

“Uw vrouw kan toekijken,” bepaalde dokter, “en de kuur afmaken, och... Wat vind u zelf?”

“Dat ik beter zelf een hond neem, en ik heb geen vrouw,” verklaarde de patiënt.

“In het laatste geval geef ik u tevens een doorverwijzing naar de gynaecologe,” bemoeide de dokter, “zij is een alleraardigste vrijgezel. Ze houdt van honden en ze is niet allergisch voor mijn inktvisringen.”